

Реймънд Чандлър

НЕПРИЯТНОСТИТЕ СА МОЯТ ЗАНАЯТ
ИЗБРАНИ НОВЕЛИ

София, 2019

Преводът е направен по:
Raymond Chandler
Collected Stories
Everyman's Library, 2002

*Smart-Aleck Kill, Finger Man, Nevada Gas, Spanish Blood,
Guns at Cyrano's, The King in Yellow, Trouble Is My Business*

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Stories copyright © 1934, 1935, 1936, 1937, 1938 by Raymond Chandler
Copyright © 1939 by Curtis Publishing Company

© Иван Атанасов, подбор и превод, 2019
© Издателство „Изток-Запад“, 2019

ISBN 978-619-01-0555-8

РЕЙМЪНД
ЧАНДЛЪР

НЕПРИЯТНОСТИТЕ СА

МОЯТ
ЗАНАЯТ

ИЗБРАНИ НОВЕЛИ

Подбор и превод от английски
Иван Атанасов

СЪДЪРЖАНИЕ

АРОГАНТНО УБИЙСТВО ► 7

ТАЙНИЯТ СВИДЕТЕЛ ► 53

НЕВАДСКИ ГАЗ ► 111

ИСПАНСКА КРЪВ ► 161

ИЗСТРЕЛИ В „СИРАНО“ ► 209

КРАЛЯТ В ЖЪЛТО ► 265

НЕПРИЯТНОСТИТЕ СА МОЯТ ЗАНАЯТ ► 323

АРОГАНТНО УБИЙСТВО

Портиерът на „Килмарнок“ беше висок метър и осемдесет и осем. Носеше светлосиня униформа и бели ръкавици, в които дланите му изглеждаха огромни. Той отвори вратата на таксито тъй внимателно, както стара мома гали котката си.

Джони Далмас слезе и като се обърна към червенокосия шофьор, каза:

– Най-добре ме изчакай зад ъгъла, Джоуи.

Шофьорът кимна, премести клечката за зъби в ъгълчето на устата си и с умел завои отдалечи таксито си от очертаната с бяла линия зона за временно паркиране. Далмас пресече огрения от слънцето тротоар и влезе в огромното прохладно фоайе на хотела. Килимите бяха дебели и приглушаваха стъпките. Пиколата бездействаха със скръстени ръце, а двамата служители стояха със сериозно изражение зад мраморния плот на рецепцията.

Далмас прекоси фоайето и спря пред асансьорите. Качи се в облицованата с ламперия кабина и каза:

– До най-горния етаж, моля.

На последния етаж се озова в малко, тихо фоайе, към което водеха три врати – по една на всяка стена. Далмас се упъти към едната и позвъни.

Отвори му Дерек Уолдън. Беше на четирийсет и пет, може и с някой лазарник отгоре, и имаше буйна пепелявосива коса и хубаво, порочно лице на гуляйджия, което бе започнало да подпухва. Той носеше халат с монограм и държеше в ръка пълна чаша с уиски. Личеше си, че е леко подпийнал.

– А, това си ти. Влизай, Далмас – изломоти той мрачно.

После влезе обратно, като остави вратата отворена. Далмас я затвори зад себе си и го последва в дълга стая с висок таван, балкон в единия край и редица френски прозорци по протежение на лявата стена, които гледаха към тераса.

Дерек Уолдън седна в едно кресло с кафяво-златиста тапицетия, сложено до стената, и изпъна крака върху табуретката пред него. Той разклати уискито в чашата си, взирайки се в нея, и попита:

– За какво си дошъл?

Далмас го изгледа навъсено и отвърна:

– Наминах да ти кажа, че се отказвам от работата.

Уолдън пресуши чашата си и я остави в края на масичката. Порови за цигара, пхна я в устата си, но забрави да я запали.

– Тъй ли било? – промърмори равнодушно той.

Далмас му обърна гръб и се приближи до един от прозорците, който бе отворен. Отвън сенникът на терасата потрепваше от вятъра. Шумът от трафика по булеварда едва се чуваше. Той подхвърли през рамо:

– Разследването тъпче на едно място, понеже ти не искаш да даде резултат. Ти знаеш защо те изнудват, аз – не. От „Еклипс Филмс“ се интересуват, защото са инвестирали доста пари в твоя филм.

– Майната им на „Еклипс Филмс“ – отвърна почти спокойно Уолдън.

Далмас поклати глава и се обърна.

– Аз не смятам така. Те ще понесат загуби, ако се забъркаш в някоя каша, която рекламните им спецове не могат да оправят. Ти ме нае, понеже те те накараха. Чиста загуба на време. Сътрудничеството ти не струва пукнат цент.

Уолдън отвърна с неприязнен тон:

– Оправям се по моя си начин и няма да се забъркам в някаква каша. Сам ще си уредя нещата веднага щом бъда сигурен, че не плащам за тоя, дето духа. Твоята единствена работа е да накараш хората от „Еклипс“ да си мислят, че положението е под контрол. Ясно ли е?

Далмас се отдалечи от прозореца и се подпря с ръка на масата, до пепелник, пълен с угарки, по които имаше следи от тъмно червило. Погледна ги разсеяно и отбеляза студено:

– Не ме беше просветил в този план, Уолдън.

– Мислех, че си достатъчно умен да се досетиш сам – изсумтя клиентът му. Той се наведе настрани и си наля уиски в чашата. – Ще пийнеш ли?

– Не, благодаря – отвърна Далмас.

Уолдън се сети за цигарата в устата си и я запрати на пода, после отпи от уискито.

– Какво става, по дяволите? – изсумтя той. – Ти си частен детектив и ти се плаща да свършиш няколко незначителни неща. Това си е чиста работа, поне що се отнася до теб.

Далмас обеляза:

– Поредната тъпа шега, която можеше да ми спестиш.

Уолдън направи рязко, гневно движение. Очите му заблестяха. Ъгълчетата на устата му се отпуснаха и лицето му помрачня. Той избегна погледа на Далмас.

Детективът продължи:

– Не съм срещу теб, но не съм бил и на твоя страна. Ти не си от хората, на чиято страна бих застанал някога. Ако ми беше съдействал, щях да направя всичко по силите си. И все още съм готов да го направя, но не заради теб. Не ти искам парите и между другото, можеш да отзовеш хрътките си, които се влачат след мен.

Уолдън свали крака на пода. Той много внимателно остави чашата си на масичката. Цялото му изражение се беше променило.

– Хрътки ли? Не те разбирам! – Той преглътна. – Не съм нареждал да те следят!

Далмас го изгледа втренчено, после кимна.

– Добре тогава. Ще притисна следващия, който се помъкне след мен, и ще видя дали ще успее да го накарам да ми каже за кого работи... Така или иначе ще разбере.

Уолдън рече съвсем тихо:

– На твое място не бих го направил. Ти... Играеш си с хора, които могат да станат опасни... Не го казвам просто така.

– Няма да допусна подобно нещо да ме стресне – отвърна спокойно Далмас. – Ако това са хората, които искат парите ти, те отдавна са станали опасни.

Вдигна шапката си пред очите си и се загледа в нея. Лицето на Уолдън лъщеше от пот. Беше прежълтял. Той отвори уста да каже нещо, но в този момент на вратата се позвъни.

Режисьорът се намръщи и изруга. Погледна към другия край на стаята, но не помръдна, а само изрмжа:

– Твърде много хора взеха да идват тук неканени. А прислужникът ми е в почивка.

Звънецът прозвуча отново и Уолдън понечи да стане. Далмас го спря:

– Ще видя кой е. И бездруго си тръгвах.

Той кимна на режисьора, прекоси стаята и отвори вратата.

Вътре нахлуха двама души с пистолети в ръка. Дулото на единия се заби в ребрата на Далмас и мъжът, който го държеше, заяви:

– Назад и по-живо! Това е от ония обири, за които си чел в пресата!

Беше тъмнокос, с красиво и ведро лице с правилни черти, по което не се четеше почти никаква грубост. Той се усмихна.

Мъжът зад него беше нисък, пясъчнорус и намръщен. Тъмнокосият каза:

– Това е детективът на Уолдън, Ноди. Заеми се с него и го претърси за оръжие.

Русият, Ноди, опря револвер с къса цев в корема на Далмас, а партньорът му затвори вратата с ритник, след това нехайно се упъти през стаята към Уолдън.

Ноди измъкна .38-калибровия „Колт“ под мишницата на Далмас, мина зад него и обискира джобовете му. После прибра своето оръжие, прехвърли колта на детектива в ръката си и избоботи:

– Добре, Рикио! Този тук е чист.

Далмас свали ръце, обърна се и се върна в стаята. Той замислено се взря в Уолдън, който се беше навел напред с отворена уста и изражение на огромна концентрация. Детективът погледна тъмнокосия обирджия и тихо попита:

– Рикио, а?

Тъмнокосият тип го изглежда косо.

– Върви до масата, сладурче. Тук само аз приказвам.

Уолдън издиша хрипливо. Рикио стоеше пред него и го гледаше с усмивка, провесил оръжието на пръста си.

– Много се бавиш с плащането, Уолдън. Дяволски много! Тъй че дойдохме да ти го кажем. И проследихме ченгето ти дотук. Не беше ли хитро?

Далмас се обади мрачно и тихо:

– Ако наистина се казва Рикио, този боклук ти е бил бодигард, Уолдън.

Режисьорът кимна безмълвно и облиза устни.

– Пак ти повтарям, без хитряшки изцепки, мъжки – изръмжа Рикио на детектива, като му хвърли свиреп поглед, след това се обърна към Уолдън и погледна часовника на ръката си.

– Три часът и осем минути е, човече. Предполагам, че човек с твоето влияние все пак ще успее да изтегли кинти от банката. Даваме ти час да събереш десет бона. Само час. И ще ти вземем детективчето, за да уредим предаването им.

Уолдън кимна отново, все така без да обели и дума. Той сложи ръце на коленете си и ги стисна толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

Рикио продължи:

– Ние ще играем чисто. В противен случай целият ни труд ще отиде на вятъра. И ти ще играеш чисто. Иначе ченгето ти ще осъмне на бунището. Само дето хич няма да се събуди. Схвана ли?

Далмас се обади презрително:

– И ако си плати, предполагам, ще ме пуснете, за да ви изпея веднага на полицията.

Без да го поглежда, Рикио отвърна спокойно:

– И за това си има отговор... Десет бона днес, Уолдън. Другите десет в първия ден на следващата седмица. Освен ако нямаме проблеми... Имаме ли, ще си платиш и за тях.

Уолдън съкрушено разпери ръце и припряно рече:

– Предполагам, че ще мога да го уредя.

– Екстра. Ще си тръгваме тогава.

Рикио кимна и прибра пистолета си. Извади от джоба си кафява кожена ръкавица, сложи я на дясната си ръка, пристъпи и взе колта на Далмас от русия си партньор. Той огледа оръжието, пхна го в страничния си джоб и ръката му, облечена в ръкавица, остана там, стискайки пистолета.

– Да се махаме – каза, като кимна към вратата.

Тримата излязоха. Дерек Уолдън ги проследи с мрачен поглед.

В кабината на асансьора нямаше никой освен обслужващото пиколо. Те слязоха на мецанина и прекосиха тиха зала, като минаха край витраж, зад който светеше лампа, създаваща илюзията

за слънчева светлина. Рикио вървеше на половин крачка отляво на Далмас. Русокосият го следваше по петите отдясно. Спуснаха се по застлани с пътека стъпала, минаха покрай редица луксозни магазинчета и накрая излязоха през страничния вход на хотела. Малък кафяв седан беше паркиран от другата страна на улицата. Русият седна зад волана, пхна пистолета под едното си бедро и завъртя стартера. Рикио и Далмас се настаняха отзад. Рикио каза провлачено:

– На изток по булеварда, Ноди. Трябва да поумувам.

Ноди изсумтя.

– Ама че кеф – изръмжа през рамо, – да возиш този тип по „Уилшър“ посред бял ден.

– Карай бричката, тъпчо!

Русокосият пак изсумтя и подкара малкия седан по улицата, като след малко намали на знака „Стоп“ преди булеварда. Едно свободно такси се отлепи от западния тротоар, обърна и потегли след тях. Ноди изчака на стопа, после зави надясно и продължи. Таксито направи същото. Рикио погледна назад към него без особен интерес. По „Уилшър“ движението бе натоварено. Далмас се облегна на тапицираната седалка и замислено каза:

– Защо Уолдън не звънна по телефона, докато слизах заедно с вас?

Рикио му се усмихна. Той свали шапката си и я сложи на коленете си, след това извади от джоба си дясната си ръка, все така стискайки пистолета, и я скри под шапката.

– Не би искал да му се разсърдим, детектив.

– Затова остави боклуци като вас да ме изведат на разходка.

Рикио отвърна студено:

– Не е просто разходка. Трябваш ни за тази работа... А и не сме боклуци, ясно?

Далмас потърка брадичката си с пръсти, усмихна се и попита:

– Направо при Робъртсън ли отиваме?

– Аха. Все още умувам – отвърна Рикио.

– Какъв мислител! – обади се саркастично русокосият.

Рикио се усмихна сухо и показа равните си бели зъби. На светофара пред тях светна червено. Ноди натисна плавно педала на газта и седанът се озова най-отпред на колоната пред кръстови-

щето. Свободното такси се нареди от лявата му страна, почти наравно с него. Шофьорът беше рижав. Беше килнал фуражката си на една страна и си подсвиркуваше весело с клечка за зъби в устата.

Далмас присви крака към седалката и прехвърли тежестта си на тях, после притисна здраво гръб към облегалката. Високият светофар светна зелено и седанът се стрелна напред, но наби рязко спирачки заради една кола, която го засече, правейки внезапно ляв завои. Таксито отляво потегли в същата посока, но внезапно рижавият му шофьор се наведе над волана и го завъртя надясно. Разнесе се силен стържещ звук. Предният калник на таксито се връза в задния калник на кафявия седан и се вклини в лявото му предно колело. Двете коли се заковаха на място. Клаксоните зад тях засвириха гневно и нетърпеливо.

Далмас стовари десния си юмрук в челюстта на Рикио, а с другата си ръка сграбчи оръжието в скута му. Тъмнокосият се катурна в ъгъла, където залюля глава, отвори очи и пак ги затвори. Детективът се отмести встрани на седалката и пхна колта под мишницата си.

Ноди седеше напълно неподвижно на предната седалка. Той плъзна бавно дясната си ръка към пистолета под бедротата си. Далмас отвори вратата на седана и слезе, затръшна я след себе си, направи две крачки и отвори тази на таксито. Застана до него и погледна към русокосия отсреща.

Колите в задръстването свиреха бясно с клаксони. Шофьорът на таксито беше излязъл отпред и енергично се опитваше да избута настрани своята кола, но без никакъв резултат. Клечката за зъби в ъгълчето на устата му подскачаше. Един моторизиран полицаи с кехлибарени очила си проправи път през задръстването, огледа отегчено катастрофата, обърна глава към таксиджията и го посъветва:

– Качвай се и дай назад. Решете проблема някъде другаде – това кръстовище и бездруго е натоварено.

Шофьорът се ухили и заобиколи таксито си. Скочи в него, даде на скорост и се запромъква назад с много ръкомахане и натискане на клаксона. Накрая успя да се измъкне. Русокосият надвърташе вдървено от седана. Далмас се качи в таксито и затвори вратата.

Моторизираният полицаи извади свирка и рязко я наду два пъти, като разпери ръце на изток и на запад. Кафявият седан се втурна през кръстовището като котка, преследвана от полицейско куче.

Жълтото такси пое след него. След половин пресечка Далмас се наведе напред и почука по преградата.

– Остави ги, Джоуи. Не можеш да ги хванеш, а и аз не ги искам... Екстра се справи там на светофара.

Рижавият врътна брадичка към процепа в стъклото.

– Лесна работа, шефе – отвърна ухилен. – Пробвай ме с нещо трудно някой път!

2

Телефонът звънна в пет без двайсет. Далмас лежеше по гръб на леглото. Беше в стаята си в „Меривейл“. Посегна към слушалката, без да я погледне, и каза:

– Ало.

Гласът на момичето отсреща беше сладък и леко напрегнат.

– Обажда се Майан Крейл. Помните ли ме?

Далмас извади цигарата от устата си.

– Да, мис Крейл.

– Слушайте сега. Трябва да идете при Дерек Уолдън. Тревожи се до припадък и пие като смок. Трябва да направим нещо.

Далмас се взираше покрай слушалката в тавана. Почукваше ритмично по страничната дъска на леглото с ръката, в която държеше цигарата. Каза внимателно:

– Той не си вдига телефона, мис Крейл. Звънях му няколко пъти.

В другия край на линията настъпи кратко мълчание. После момичето рече:

– Оставих си ключа под вратата. Можете да влезете спокойно.

Далмас присви очи. Дясната му ръка застина. Той каза бавно:

– Тръгвам веднага, мис Крейл. Къде мога да ви намеря?

– Не съм сигурна... Навярно у Джон Сътро. Планирахме да му отидем на гости.

– Добре.

Той изчака шракването, след това затвори и избута телефона на нощното шкафче. Седна на леглото и се загледа в ивицата слънчева светлина на стената. После сви рамене и се изправи. Довърши питието, което стоеше до телефона, сложи си шапката, слезе с асансьора и влезе във второто такси в колоната пред хотела.

– Пак „Килмарнок“, Джоуи. И настъпи газта.

Отне им петнайсет минути да стигнат „Килмарнок“.

Следобедните танци бяха приключили и улиците около голямия хотел представляваха хаос от коли, които се изтегляха от трите входа. Далмас слезе от таксито на половин пресечка оттам и мина пеша покрай групи зачервени млади дами и кавалерите им, за да се добере до аркадния вход. Влезе, използва стълбите за мецанина, мина през канцеларията и се качи в пълен с хора асансьор. Всички слязоха преди надстроения етаж.

Далмас позвъни двукратно на звънеца на Уолдън. След това се наведе и погледна под вратата. Видя тънка нишка светлина, прекъсната от препятствие. Погледна пак към стрелките на асансьора, след това се наведе и измъкна нещо изпод вратата с острието на джобното си ножче. Оказа се плосък ключ. Отключи... прекрачи прага... и спря стъписан.

В голямата стая имаше мъртвец. Далмас влезе предпазливо, като пристъпваше тихо и се заслушваше. Сивите му очи блестяха напрегнато, костите на челюстта му бяха изпъкнали и образуваха бледа линия на фона на мургавите му бузи.

Дерек Уолдън беше отпуснат почти небрежно в кафяво-златистото си кресло. Устата му беше леко отворена. В дясното му слепоочие се виждаше почерняла дупка и дантелени пръски кръв се бяха стекли по лицето му чак до ямката на шията при меката яка на ризата. Дясната му ръка беше увиснала до дебелия килим. В нея държеше малък, черен автоматичен пистолет.

Дневната светлина в стаята започваше да гасне. Далмас остана дълго време загледан в Дерек Уолдън. Не се чуваше нито звук. Вятърът беше стихнал и сенниците над френските прозорци бяха неподвижни. Детективът извади от левия джоб на панталона си чифт тънки велурени ръкавици и си ги сложи. Коленичи на килима до Уолдън и внимателно издърпа пистолета от хватката на

вкочанените му пръсти. Беше .32-калибров, с дръжка от орехово дърво, лакирана в черно. Завъртя го и погледна дръжката. Стисна устни. Номерът беше изпилен и назъбените следи от пилата блесяха леко на фона на черния лак. Той остави пистолета на килима, изправи се и тръгна бавно към телефона, който стоеше на една масичка до плоска купа с цветя.

Посегна към телефона, но не го докосна. Отпусна лявата си ръка до хълбока. Постоя малко така, после се обърна, върна се бързо до мъртвеца и взе пак пистолета. Извади пълнителя и изкара гилзата, която още стоеше в цевта, вдигна я и я напъха обратно в пълнителя. Стисна дулото с два от пръстите на лявата си ръка, дръпна ударника назад, завъртя затвора и разглоби пистолета. Занесе дръжката до прозореца. Номерът, изписан и от вътрешната ѝ страна, не беше изпилен.

Далмас бързо сглоби пак пистолета, върна празната гилза на мястото ѝ, натисна пълнителя да щракне, дръпна предпазителя и върна оръжието в мъртвата ръка на Дерек Уолдън. Свали велурените ръкавици и записа номера в малко тефтерче.

После излезе от апартамента, слезе с асансьора и напусна хотела. Беше пет и половина и част от колите по булеварда бяха включили фаровете си.

3

Русият мъж, който отвори вратата в дома на Сътро, го направи със замах. Вратата се тресна в стената и той седна на пода, като продължаваше да стиска дръжката.

– Божке, земетресение! – възкликна възмутено мъжът.

Далмас го погледна без следа от веселие. Попита:

– Случайно да знаеш дали мис Майан Крейл е още тук?

Русият стана от пода и блъсна вратата. Тя се затвори с нов трясък. Той каза на висок глас:

– Всички са тук. Само котаракът на Папата липсва – но очакваме и него.

Далмас кимна.

– Сигурно купонът е много готин.

Подмина русия по коридора и зави под една арка в голяма, старомодна стая с вградени шкафове с порцелан и купища вехти мебели. Вътре имаше седем-осем души и всички бяха пийнали добре.

Момиче по шорти и зелено поло бърбореше на пода с мъж във вечерно облекло. Дебелак с очила без дръжки упорито приказваше в телефон-играчка. Тъкмо казваше:

– Междуградски разговор със Сиукс сити – и се поразбързай, сестро!

От радиото оглушително трещеше „Сладка лудост“.

Две двойки танцуваха безгрижно и се блъскаха една в друга и в мебелите. Мъж, който приличаше на Ал Смит, танцуваше самичък, с чаша в ръка и изписан на лицето унес. Висока, белолика блондинка се запъти към Далмас, като изплиска част от питието в чашата си. Тя изписка:

– Скъпи! Колко се радвам да те видя тук!

Той я заобиколи и се запъти към жълтокожата жена, която току-що беше влязла в стаята с по бутилка джин във всяка ръка. Тя остави бутилките на пианото и се облегна на него с отегчен вид. Далмас се приближи до нея и попита за мис Крейл.

Жълтокожата жена извади цигара от отворената кутия върху пианото.

– Отвън, в двора – каза равно.

Далмас отвърна:

– Благодаря, госпожо Сътро.

Тя го зяпна безизразно. Той мина под друга арка и влезе в тъмна стая с по-елегантни мебели. Една врата водеше към остъклена веранда, от която се спускаше стълбище към криволичеща между силуетите на дървета пътека. Далмас я последва до края на стръмен склон, от който се откриваше панорамна гледка към осветената част на Холивуд. На ръба на пропастта имаше каменна пейка. На нея, с гръб към къщата, седеше момиче. В мрака проблясваше връхчето на цигара. Тя полека извърна глава и се изправи.

Беше дребна, мургава и с нежно телосложение. Устата ѝ изглеждаше черна от червилото, но светлината не стигаше да се види добре лицето ѝ. Очите ѝ тънеха в сенки.

Далмас каза:

– Отвън ме чака такси, мис Крейл. Или сте дошли с кола?

– Нямам кола. Да вървим. Тук е гадно, а и не ми се пие джин.

Върнаха се по пътеката и заобиколиха къщата отстриани. Увенчана с арка врата ги изведе на улицата и те продължиха по протежение на оградата до чакащото ги такси. Шофьорът се бе облегал на колата с крак върху стъпалото. Отвори им вратата. Дватама се качиха.

Далмас нареди:

– Спри на някой магазин за фасове, Джоуи.

– Добре.

Джоуи се намести зад волана и запали. Таксито пое надолу по стръмен и криволичещ склон. По повърхността на асфалта имаше лека влага и витрините на магазините отразяваха съскането на въртящите се гуми.

След малко Далмас попита:

– По кое време напуснахте Уолдън?

Момичето заговори, без да извързва глава към него.

– Около три следобед.

– Трябва да е било малко по-късно, мис Крейл. Той беше жив в три следобед – и с него имаше други хора.

Момичето издаде тих и нещастен звук, който прозвуча като задавено ридание. След това много тихо отвърна:

– Знам, че... е мъртъв.

Вдигна облечените си в ръкавици ръце и ги притисна към слепоочията си.

Далмас каза:

– Ами да. Хайде да не се правим на по-хитри от нужното... Може би ще трябва... стига толкова!

Тя каза много тихо и смутено:

– Когато отидох там, вече беше мъртъв.

Далмас кимна. Не я погледна. Таксито продължи и след известно време спря пред ъглово магазинче. Шофьорът се обърна и погледна назад. Далмас отвърна на погледа му, но каза на момичето:

– Трябваше да ми кажете повече по телефона. Можеше да се забъркам в големи неприятности. Нищо чудно и вече да съм се забъркал.

Тя се олюля напред и припадна. Далмас изпъна бързо ръка и я прихвана, после я бутна назад върху облегалката. Главата ѝ се люшна на рамото му, устата ѝ – тъмна резка на фона на бялото като мрамор лице. Детективът я хвана за рамото и напипа пулса ѝ със свободната си ръка. Каза остро и мрачно:

– Да идем в „Карли“, Джоуи. Зарежи фасовете... Този купон се нуждае от напитки – и то спешно.

Джоуи включи на скорост и натисна газта.

4

„Карли“ беше малък клуб в края на проход между магазин за спортни стоки и заемна библиотека. Имаше врата с решетка и мъж зад нея, който отдавна бе престанал да си дава вид, че има значение кой влиза.

Далмас и момичето се настаниха в малко сепаре с твърди седалки и прихванати с въженце зелени завеси. Между сепаретата имаше високи прегради. В отсрещния край на помещението се издигаше дълъг бар с голям джубокс в края. От време на време, когато глъчката не стигаше, барманът пускаше по някоя монета в джубокса.

Сервитьорът остави на масата две малки чаши бренди и Майан Крейл гаврътна своята на един дъх. В потъмнелите ѝ очи проблеснаха искрици. Тя изхлузи черно-бялата ръкавица от дясната си ръка и започна да си играе с празните ѝ пръсти, втречена в масата. След малко сервитьорът се върна с две големи чаши бренди.

Когато се оттегли отново, Майан Крейл заговори с тих, ясен глас, без да вдига глава.

– Не бях първата му любовница, преди мен е имал поне двадесет други. Нямаше да съм и последната – щеше да има още много. Но той си имаше и почтена страна. И ако щеш вярвай, не ми плащаше наема на стаята.

Далмас кимна, но не каза нищо. Момичето продължи, без да го гледа.

– Беше гадняр в много отношения. Когато беше трезвен, мъчеха го мрачни депресии. Когато беше пиян, ставаше мръсник.

Обаче леко подпийнал беше наистина симпатичен, да не говорим, че беше и най-добрият режисьор на неприлични филми в Холивуд. Можеше да прекара повече тъпкани със секс сценарии покрай офиса на Хейс*, отколкото трима други на негово място.

Далмас каза безизразно:

– Беше залязващ режисьор. Неприличните филми вече излизат от мода, а той само такива умееше да прави.

Момичето го погледна за момент, сведе отново очи и пийна от голямата си чаша. Извади малка кърпичка от джоба на спортното си яке и попи устни.

Хората от другата страна на преградата вдигаха голяма шумотевица.

Майан Крейл продължи:

– Обядвахме на балкона. Дерек беше пиян и на път да се натряска още повече. Нещо го тормозеше и той не спираше да мисли за него.

Далмас се усмихна леко.

– Може би са били двайсетте бона, които някой се опитваше да му измъкне – или не знаехте за тях?

– Може и това да е било. Дерек имаше финансови проблеми.

– Пиячката му струваше доста... – каза сухо Далмас. – А и онази моторна яхта, с която обичаше да ходи зад граница...

Момичето вдигна глава с рязко трепване. В тъмните ѝ очи блестеше остра болка. Каза много внимателно:

– Всичката си пиячка купуваше в Енсенада**. И я докарваше лично. Налагаше се да внимава – с количествата, които изпиваше...

Далмас кимна. Студена усмивка затанцува в ъгълчетата на устата му. Допи си питието, лапна цигара и заопипва джобовете си за кибрит. Чинийката на масата беше празна.

* Чандлър визира Уил Хейс (1879–1954), президент на Организацията на американските филмови продуценти и разпространители от 1922 до 1945 г., който през 1930 г. въвежда морален кодекс във филмовата индустрия – т.нар. Кодекс на Хейс, – възпрепятстващ производството на неприемливи за пуританските нрави филми. [Всички бележки са на преводача.]

** Град в Мексико.

– Довършете си разказа, мис Крейл – каза.

– Качихме се в апартамента му. Той извади две нови бутилки и каза, че смята да се напие както подобава... След това се скарахме. Не можех да го понасям повече. Тръгнах си. Когато се прибрах, започнах да се притеснявам за него. Обадих се, но той не си вдигаше телефона. Накрая се върнах там... влязох с ключа, който имах... и го открих мъртъв в креслото.

След малко Далмас заяви:

– И защо не ми казахте това по телефона?

Тя притисна дланите си една към друга и каза много тихо:

– Ужасно се уплаших... а и имаше нещо... нередно.

Далмас отпусна глава на преградата и се загледа в събеседничката си с притворени очи.

– Банално е – продължи тя, – и малко ме е срам, че го споменавам. Но Дерек Уолдън беше левичар – няма как точно аз да не го знам, нали?

Далмас отвърна съвсем тихо:

– Сигурно много хора го знаят – но един от тях може да е проявил невнимание...

Той се загледа в празната ръкавица, Която Майан Крейл въртеше между пръстите си.

– Уолдън беше левичар – повтори детективът бавно. – Което означава, че не се е самоубил. Пистолетът беше в другата му ръка. Нямаше следи от борба и раната на слепоочието му беше обгорена с барут, явно изстрелът е дошъл от правилен ъгъл. Което ще рече, че онзи, който го е гръмнал, е бил човек, когото Уолдън е допуснал до себе си. Или пък Уолдън е бил парализиран от пиене, а извършителят е имал ключ.

Майан Крейл захвърли ръкавицата и сплете пръсти.

– Не е нужно да ми го обяснявате като на глупачка – каза остро. – Знам, че полицията ще си помисли, че съм била аз. Е – не съм го убила аз. Обичах бедния проклет глупак! Какво мислите за това?

Без грам емоция Далмас заяви:

– Може и да сте били вие, мис Крейл. Така ще си помислят, нали? И може да сте достатъчно умна, за да реагирате така, както реагирахте. И това ще си помислят.

– Това нямаше да е умно – възрази тя горчиво. – А арогантно.

– Арогантно убийство! – изсмя се мрачно Далмас. – Не е зле... – Той прокара пръсти през чупливата си коса. – Не, не мисля, че можем да ви припишем убийството – а и ченгетата може да не научат, че е бил левичар... освен ако някой не извади на бял свят тази информация... – Детективът се наведе над масата и опря ръце на ръба ѝ, все едно се канеше да стане. После присви очи и се вгледа в момичето.

– В центъра на града има един човек, който може да реши проблема. Стопроцентово ченге е, но е старец и не му пука какво ще напише за него пресата. Ако ме придружите, за да ви прецени и да чуе историята, може би ще забави нещата с няколко часа и ще задържи вестниците... – Той погледна въпросително спътничката си.

Тя си сложи ръкавицата и отвърна тихо:

– Да вървим.

5

Когато вратите на асансьора в „Меривейл“ се затвориха, едрият мъж свали вестника, който държеше пред лицето си, и се прозя. Надигна се полека от канапето в ъгъла и закричи през малкото, но спокойно фоайе. Напъха се в последната телефонна кабина. Пусна монета в процепа и набра номера с дебелия си пръст, като изговаряше цифрите беззвучно. След кратка пауза се наведе плътно към слушалката и каза:

– Дени се обажда. В „Меривейл“ съм. Нашият човек току-що влезе. Изгубих го на улицата и го изчаках тук да се върне.

Имаше плътен глас с дрезгава нотка. Изслуша какво му казват отсреща, кимна и затвори безмълвно. Излезе от кабината и се отправи към асансьорите. По пътя пусна фас от пура в едно гледжосано гърне, пълно с бял пясък.

В асансьора каза:

– Десетия. – И си свали шапката. Имаше права черна коса, влажна от пот, и широко, плоско лице с малки очи. Дрехите му бяха омачкани, но не и мърляви. Работеше като детектив за „Екслипс Филмс“.

Слезе на десетия етаж и тръгна по сумрачния коридор, зави зад ъгъла и почука на една от вратите. Отвътре се разнесоха стъпки. Вратата се отвори.

Отвори я Далмас.

Едрият тип влезе, хвърли нехайно шапката си на леглото и седна на креслото до прозореца, без да иска разрешение.

Каза:

– Здравсти, хлапе. Чух, че ти трябва малко помощ.

Далмас го изглежда замислено. После се намръщи и рече:

– Може би – за следене. Помолих да пратят Колинс. Според мен ти прекалено се набиваш на очи.

Обърна се и отиде в банята, откъдето донесе две чаши. Смесихе питиета на бюрото, връчи едното на госта си. Едрият тип пи, примлясна и остави чашата си на перваза на отворения прозорец. Извади къса, дебела пура от джоба на жилетката си.

– Колинс го нямаше – обясни. – Пък аз просто се мотаех без работа. Тъй че шефът възложи задачата на мен. Пеша ли ще се ходи?

– Не знам. Сигурно не – отвърна безразлично Далмас.

– Ако следенето ще бъде с кола, няма проблем. Докарал съм си малкото возило.

Далмас взе чашата си и седна на ръба на леглото. Изглежда едрият тип с лека усмивка. Междувременно онзи отхапа върха на пурата си и го изплю. След това се наведе и взе парчето, огледа го и го метна през прозореца.

– Готина нощ е. Малко топличко за сезона – каза.

Далмас попита умислено:

– Колко добре познаваш Дерек Уолдън, Дени?

Дени погледна през прозореца. В небето трепкаше лека омагра и отражението на червената неонова табела зад съседната сграда приличаше на пожар. Каза:

– Не знам какво разбираш под „познавам“. Виждал съм го тук–там. Знам, че е паралия.

– Значи няма да припаднеш, ако ти кажа, че е умрял – каза Далмас равно.

Дени се извърна полека. Пурата, все още незапалена, потрепна нагоре–надолу в широката му уста. Изглеждаше леко развълнуван.

Далмас продължи:

– Забавна работа. Едни изнудвачи го дояха, Дени. Изглежда са се престарали. Мъртвъ е – с дупка в главата и пистолет в ръката. Станало е този следобед.

Едрият тип отвори малките си очички малко по-широко. Детективът отпи от чашата си и я подпря на бедрото си.

– Приятелката му го открила. Имала ключ за апартамента в „Килмарнок“. Прислужникът му отсъствал, а той няма друг персонал. Мацката не е казала на никого. Плюла си на петите и се обади на мен. Отидох там... и аз не съм казал на никого.

– Леле майко. Ченгетата ще те пекат на бавен огън за тая работа, братко. Не можеш да покриеш такова нещо! – отбеляза предпазливо Дени.

Далмас го изглежда, после извърна глава и се втренчи в картината на стената.

– О, ще се измъкна и ти ще ми помогнеш – каза хладно. – Имаме работа и дяволски могъща организация зад гърба си. Залогът е доста голям...

– Откъде знаеш? – попита мрачно Дени. Не изглеждаше доволен.

– Приятелката му не смята, че Уолдън се е самоубил, Дени. Аз също, а имам и нещо като улика. Но трябва да се пипа бързо, понеже и полицията ще я надуши. Не очаквах, че ще успея да проверя всичко веднага, но ми провървя.

Дени каза:

– Аха. Само не ми обяснявай толкова сложно, че не съм от най-схватливите... – Драсна клечка и запали пурата си. Ръката му трепереше лекичко.

Далмас отвърна:

– Нищо сложно няма. Пистолетът, с който е убит Уолдън, е с изпилен номер. Аз обаче го разглобих и открих, че вътрешният е непокътнат. А номера го има в регистъра на управлението.

– И ти просто отиде и попита, и те ти го дадох – мрачно предположи Дени. – А когато намерят Уолдън и проследят сами пистолета, ще си помислят, че е просто супер, дето си ги изпреварил... – Той изгъркори презрително.

Далмас каза:

– Карай полека, човече. Онзи, който провери номера, е мой човек. Няма нужда да се притеснявам да не ме изпее.

– Да бе, как ли пък не! И за какъв дявол му е на човек като Уолдън изпилен пистолет? За такова нещо се влиза директно в пандиза.

Далмас си допи питието и отнесе празната чаша на бюрото. Вдигна бутилката с уиски. Дени поклати глава. Изглеждаше искрено потресен.

– Ако пистолетът е негов, може и да не е знаел за това, Дени. А може и да не е бил негов поначало. Но ако принадлежи на убиеца, значи убиецът е аматьор. Професионалист няма да държи такова пушкало.

Едрият тип се обади:

– Добре, и какво си научил за пукалката?

Далмас седна отново на леглото. Изрови пакет цигари от джоба си, запали и се наведе напред да хвърли клечката през отворения прозорец.

– Разрешителното е издадено преди около година на новинар от „Прес-Кроникъл“, Дарт Бъруанд. Този Бъруанд е гръмнат миналия април на рампата на гара „Аркейд“. Бил си стегнал багажа да се маха от града, но не успял. Така и не решиха случая, но се предполага, че репортерът е бил свързан с разни незаконни неща – като убийството на Лингъл в Чи – и че се е опитал да изнудва някой от големите босове. На него обаче това не му харесало. И чао на Бъруанд.

Едрият тип дишаше тежко. Оставил беше пурата си да угасне. Далмас го гледаше мрачно, докато говореше:

– Това научих от Уестфалс, в „Прес-Кроникъл“. Той ми е приятел. Но има и още. Пистолетът вероятно е върнат на съпругата на Бъруанд. Тя още живее на същия адрес на „Норт Кенмор“. Току-виж реши да ми каже какво е направила с него... А може и самата тя да е свързана с разни среди, Дени. В такъв случай няма да ми сподели, но след като поговорим, може да се свърже с този-онзи, за да докладва за случилото се. Схвана ли?

Дени драсна нова клечка и поднесе пламъчето към пурата.

– И какво искаш от мен – да хукна след мацката, ако клъвне на тая история с пистолета?

– Именно.

Едрият тип се изправи и се престори, че се прозява.

– Така бива – изсумтя. – Но защо си траеш за Уолдън? Защо не оставиш ченгетата да се занимават с него? Така просто ще си заработим куп черни точки в управлението.

Далмас поясни уморено:

– Трябва да се рискува. Не знаем с какво изнудвачите са държали Уолдън, а студиото ще изгуби прекалено много пари, ако тайната се разкрие по време на разследването и я изтипосат на първа страница в националната преса.

Дени възрази:

– Говориш за Уолдън все едно е самият Валентино. Дявол го взел, та той е просто един режисьор. Всичко, което трябва да направят, е да му махнат името от няколко непуснати още филма.

– Те мислят другояче – каза Далмас. – Но може да е защото не са говорили с теб.

Дени въздъхна недоволно.

– Хубаво. Но мен ако питаш, бих оставил приятелката да си го отнесе за проклетото убийство! Всичко, което законът иска, е изкупителна жертва.

Той заобиколи леглото, взе шапката и я намести на главата си.

– Хубаво – повтори кисело. – Ще трябва да разрешим случая, преди ченгетата изобщо да разберат, че Уолдън е умрял... – Размаха ръка и се изсмя невесело. – Точно като по филмите!

Далмас прибра бутилката уиски в чекмеджето на бюрото и си сложи шапката. Отвори вратата и отстъпи, за да пропусне Дени на излизане. Угаси лампите.

Беше девет без десет.

6

Високата блондинка погледна Далмас със зелените си очи със зеници като топлийки. Той я подмина бързо, без да си дава вид, че припира. Затвори вратата с лакът. Каза:

– Детектив съм, но частен, госпожо Бъруанд. Опитвам се за разровя едно случайче, за което може да знаете нещо.

Блондинката отвърна:

– Казвам се Далтън, Хелън Далтън. Забравете за Бъруанд.

Далмас се усмихна и каза:

– Извинете. Трябваше да се сетя!

Домакинята сви рамене и се отдръпна от вратата. Седна на ръба на кресло със следа от изгаряне от цигара на подлакътника. Стаята беше всекидневна, нагъчкана с купени от универсален магазин мебели.

Светеха два лампиона. На пода имаше възглавници с волани и порцеланова френска кукла, оставена върху основата на единия лампион, а на полицата над газовата камина бяха наредени евтини романи.

Далмас си свали любезно шапката.

– Става дума за пистолет, който е притежавал Дарт Бъруанд. Изникна в случай, по който работя. Опитвам се да го проследя – от времето, когато е бил във вас.

Хелън Далтън се почеса по рамото. Ноктите ѝ бяха над сантиметър.

– Нямам представа за какво говорите – отвърна рязко.

Далмас я изгледа и се облегна на стената. Каза с леко изнервен тон:

– Може би си спомняте, че сте били съпруга на Дарт Бъруанд и че го гръмнаха миналия април... Или това е било твърде отдавна?

Блондинката захапа едното си кокалче и отвърна:

– Тарикат си ти, а?

– Не и ако не ми се налага. Само недей да заспиваш от последната инжекция в ръката.

Хелън Далтън рязко изпъна гръб. Отнесеното ѝ изражение изчезна.

– Защо се интересуваш от пистолета? – попита през зъби.

– Защото е извършено убийство с него – отвърна Далмас небрежно.

Тя го зяпна. След малко призна:

– Бях разорена. Заложих го. Така и не го откупих обратно. Съпругът ми изкарваше по шейсет гущера седмично, но си ги къткаше. Никога не съм разполага и с цент.

Далмас кимна.

– А да помниш заложната къща, в която си го оставила? Или да пазиш случайно квитанцията?

– Не. Беше на „Мейн Стрийт“. Там е пълно с такива. И нямам квитанция.

Далмас въздъхна:

– От това се боях.

Нехайно пресече стаята и огледа заглавията на някои от романите над камината. Накрая стигна до малко сгъваемо бюро. На него имаше снимка в сребърна рамка. Той я погледа известно време. Обърна се спокойно.

– Лоша работа е това с пистолета, Хелън. Доста важен човек е бил пречукан с него днес следобед. Номерът е изпилен отвън. Ако си го заложила, предполагам, че някой мръсник го е купил оттам, само дето никой с ума си не би изпил оръжието по подобен начин. Щеше да знае, че номерът се повтаря и вътре. Така че не е бил гангстер. А на мъжа, у когото е намерен пистолетът, изобщо не му подходжда да си купува оръжие от заложна къща.

Блондинката се изправи полека. На бузите ѝ горяха червени петна. Държеше ръцете си отпуснати край тялото и дъхът ѝ свистеше. Каза бавно и напрегнато:

– Престани да ми вадиш душата, ченге! Не ща да имам нищо общо с полицията... И имам добри приятели, които ще се погрижат за мен. Така че по-добре се разкарай.

Далмас погледна пак снимката на бюрото. Каза:

– Джони Сътро не трябва да си оставя мутрата по къщите на мацките. Някой ще си помисли, че кръшка.

Блондинката тръгна сковано през стаята и натика снимката в чекмеджето на бюрото. Хлопна го и облегна бедро на ръба.

– Много си заблуден, детективчо. Този тук изобщо не се казва Сътро. Махай се. Хайде, дявол да те вземе!

Далмас се изсмя злобно:

– Видях те в къщата на Сътро следобед. Толкова беше пияна, че не помниш.

Блондинката се наведе, сякаш се канеше да му се нахвърли. Но застина, вцепенена. В ключалката изщрака ключ и в стаята влезе един мъж. Спря досами прага и много бавно затвори вратата. Дясната си ръка държеше в джоба на светло туидено палто.

Беше смугъл, широкоплещест, кокалест, с остър нос и издадена брадичка.

Далмас го погледна спокойно и каза:

– Добър вечер, съветник Сътро.

Мъжът гледаше към момичето. Не обърна никакво внимание на детектива. Хелън каза треперливо:

– Този тип твърди, че е частен детектив. Досажда ми с въпроси за някакъв пистолет, дето уж бил мой. Изхвърли го, става ли?

Сътро отвърна:

– Детектив значи.

И мина покрай Далмас, без дори да го погледне. Блондинката отстъпи назад и рухна в едно кресло. Пребледня като смъртник и от страх очите ѝ се насълзиха. Сътро я погледа известно време, после се обърна и извади малък автоматичен пистолет от джоба си. Държеше го хлабаво, насочен към пода. Каза:

– Нямам много време.

Далмас отвърна:

– Тъкмо си тръгвах... – И пристъпи към вратата.

Сътро добави остро:

– Я първо да чуя историята ти!

– Разбира се – съгласи се детективът.

Направи още няколко чевръсти крачки и отвори широко вратата. Пистолетът трепна в ръката на Сътро.

Далмас му каза:

– Не се дръж като глупак. Няма да дръпнеш спусъка тук и го знаеш.

Двамата се спогледаха. След няколко секунди Сътро прибра оръжието в джоба си и облиза тънките си устни. Далмас обясни:

– Мис Далтън едно време е имала пистолет, с който наскоро е убит човек. Но оръжието отдавна не е в нея. Това е всичко, което исках да знам.

Сътро кимна полека. В очите му блесна странна искрица.

– Мис Далтън е приятелка на съпругата ми – заяви студено той. – Не бих желал да я безпокоят.

– Разбира се. Наясно съм с това – съгласи се Далмас. – Но всяко ченге с разрешително има право да задава разрешени въпроси. Не съм нахлул с взлом.

Сътро го изглежда недоволно.

– Добре, но карай по-леко с приятелите ми. Аз въртя кранчето в този град и лесно мога да ти вкисна живота.

Далмас кимна. Изниза се от апартамента и затвори вратата. После спря и се ослуша. Отвътре не се разнасяше нито звук. Той сви рамене и тръгна по коридора, слезе по три стъпала и пресече малко фоайе, на което нямаше рецепция. На излизане от сградата огледа улицата. Кварталът беше жилищен и навсякъде имаше паркирани коли. Той се насочи към фаровете на таксито, което го чакаше.

Джоуи, рижавият шофьор, стоеше на тротоара пред колата си. Пушеше цигара и се взираше през улицата към голям, тъмен автомобил, паркиран с лявата си страна към тротоара. При приближаването на Далмас той хвърли цигарата си и тръгна да го пресрещне. Заговори бързо:

– Слушай, шефе. Зърнах онзи тип в кадила...

Блед пламък грейна като протегнат език над вратата на колата. Между сградите, които се гледаха през улицата, отекна изстрел. Джоуи залитна към Далмас. Тъмният автомобил внезапно потегли. Детективът припряно падна на едно коляно, като задържа таксиджията прав. Опита се да извади пистолета си, но не успя. Колата взе завоя със свирещи гуми, а Джоуи се свлече и се претърколи по гръб на тротоара. Заблъска с ръце по бетона и дълбоко в гърдите му заклокочи дрезгав, измъчен звук.

Разнесе се ново свирене на гуми, а Далмас скочи на крака и посегна към лявата си подмишница. После отпусна ръка, понеже до тротоара спря малка кола. От нея слезе Дени, който се втурна през разделящото ги пространство.

Далмас се наведе над таксиджията. Светлината от лампите до входа на жилищния блок осветяваше кръвта на предницата на габардиненото му сако – кръв, която се процеждаше през плата. Клепачите на Джоуи се отваряха и затваряха като на умираща птица.

Дени каза:

– Няма смисъл да преследваме този кадилак. Твърде бърз е.

– Намери телефон и повикай линейка – нареди припряно Далмас. – Хлапето е надупчено... После се върни тук и не се отдели от блондинката.

Едрият тип забърза към колата си, скочи в нея и бясно взе за-
воя. Някъде над тях се отвори прозорец и се разкрещя някакъв
мъж. Спряха и други коли.

Далмас се наведе над Джоуи и прошепна:

– Спокойно, друже... Спокойно, дръж се!

7

Лейтенантът от отдел „Убийства“ се казваше Уайнкасъл. Имаше
рядка русолява коса, леденосини очи и много белези от шарка.
Седеше във въртящ се стол и си беше качил краката на ръба на
отвореното чекмедже, а телефонът му стоеше придърпан плътно
до лакътя. В кабинета смърдеше на прах и угарки.

Колегата му на име Лонърган – едър, с прошарена коса и мус-
таци – стоеше близо до отворения прозорец и надзърташе недо-
волно навън.

Уайнкасъл подъвка кибритена клечка, втренчен в Далмас,
който стоеше срещу него, от другата страна на бюрото. Каза:

– Най-добре ще е да пропееш. Шофьорчето на бричката не
може. Дотук вадеше късмет в града и не ти се ще да ти подрежем
крилицата, нали?

Лонърган се обади:

– Инатлия е той. Няма да пропее... – Не се обърна, докато го
казваше.

– Ако ръсиш по-малко глупости, ще стигнеш по-далеч, Лони –
смърри го сухо Уайнкасъл.

Далмас се усмихна леко и разтри длан по ръба на плота на
бюрото. Чу се скърцане.

– За какво искате да пея? Беше тъмно и изобщо не видях кой
стреля. Колата беше „Кадилак“, караше с угасени фарове. Казах ви
го вече, лейтенант.

– Хич не слушаш – изсумтя Уайнкасъл. – Нещо намирисва
тук. Не може да нямаш поне предположение кой е бил. Гложди ме
предчувствие, че куршумът е бил предназначен за теб.

– Защо? Прострелях таксиджията, не мен. Такива като него
много обикалят. Като нищо може да е попаднал на когото не
трябва... – попита Далмас.